

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissově a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **gardField s.r.o.**, se sídlem nám. Míru 128/12, Šumperk, zast. Ing. Bc. Pavlou Kvapilovou, daňovou poradkyní, se sídlem Příkop 838/6, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020, č. j. 27510/20/5300-22441-705341, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 8. 6. 2022, č. j. 65 Af 63/2020-335,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) dodatečnými platebními výměry ze dne 8. 8. 2019, č. j. 1647100/19/3109-50522-807041, č. j. 1647111/19/3109-50522-807041, č. j. 1650988/19/3109-50522-807041, č. j. 1651155/19/3109-50522-807041, č. j. 1647123/19/3109-50522-807041, a č. j. 1647128/19/3109-50522-807041 (dále jen „dodatečné platební výměry“), žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec až prosinec 2013 podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), a podle § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), a současně žalobkyni uložil povinnost uhradit daňové penále. Správce daně tímto žalobkyni neuznal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, který uplatnila z plnění, které jí měla poskytnout společnost ROYAL ADVERTISING s.r.o. (sjednané plnění mělo spočívat

v odvysílání reklamních spotů). Podle správce daně žalobkyně neprokázala, že k uskutečnění tvrzeného zdanitelného plnění došlo.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a dodatečné platební výměry potvrdil.

II.

[3] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud předně konstatoval, že prekluzivní lhůta pro stanovení daně upravená v § 148 daňového řádu je lhůtou hmotněprávní, na kterou se nevztahuje § 33 téhož zákona. Prekluzivní lhůta podle krajského soudu představuje časově ohraničený úsek, po který lze upravovat daňovou povinnost daňového subjektu, přičemž v případě zahájení daňové kontroly počíná běžet prekluzivní lhůta nová. Podle krajského soudu prekluzivní lhůta uplyne po třech letech dnem, který se svým označením shoduje se dnem zahájení daňové kontroly. V případě žalobkyně správce daně zahájil daňovou kontrolu dne 18. 8. 2016, tudíž poslední den lhůty pro stanovení daně byl den 18. 8. 2019, přestože šlo o neděli.

[5] V posuzované věci krajský soud poukázal na to, že správce daně žalobkyni dodatečné platební výměry doručoval třemi způsoby, a to do datové schránky, prostřednictvím poštovního doručovatele a prostřednictvím pověřených úředních osob. V případě doručování do datové schránky žalobkyně došlo k jejich doručení až dne 19. 8. 2019. Nadto krajský soud poukázal na skutečnost, že jelikož byla žalobkyně v řízení zastoupena na základě plné moci zástupcem Bc. B. J., měly být dodatečné výměry doručované jemu, nikoliv přímo žalobkyni. V případě doručování poštovní přepravou byla zásilka obsahující dodatečné platební výměry odeslána dne 8. 8. 2018 a následujícího dne byla po marném pokusu o doručení uložena u provozovatele poštovních služeb. K doručení fikcí podle § 47 odst. 2 daňového řádu tak došlo až dne 19. 8. 2019. Posledním způsobem, kterým správce daně dodatečné platební výměry doručoval, bylo doručení prostřednictvím úředních osob, ke kterému došlo dne 8. 8. 2019. Ani tento pokus však nebyl úspěšný, úřední osoby tak zanechaly žalobkyni poučení o možnosti vyzvednout si předmětnou zásilku. K doručení tímto způsobem tedy došlo podle § 47 odst. 2 ve spojení s § 33 odst. 4 daňového řádu rovněž dne 19. 8. 2019, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty.

[6] Krajský soud s ohledem na uvedené uzavřel, že platební výměry nebyly žalobkyni řádně oznámeny před uplynutím lhůty pro stanovení daně, proto nemohlo dojít k prodloužení této lhůty podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu a prekluzivní lhůta marně uplynula dne 18. 8. 2019.

III.

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[8] Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel nesouhlasí ani s určením počátku běhu lhůty pro stanovení daně, ani s určením jejího konce, tak jak jej určil krajský soud v napadeném rozsudku. Stěžovatel považuje krajským soudem odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu (ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Afs 21/2020-56, ze dne 18. 1. 2023, č. j. 9 Afs 169/2022-39) za nepřesné a z nich vycházející napadený rozsudek za nesprávný. Stěžovatel v kasační stížnosti vykládá § 33 daňového řádu, přičemž je názoru, že pro určení počátku běhu základní lhůty pro stanovení daně je § 148 odst. 1 daňového řádu speciálním ustanovením vůči § 33 odst. 1 téhož zákona. Totéž však dle stěžovatele nelze tvrdit o § 148 odst. 3 daňového řádu, neboť to neobsahuje speciální pravidlo, které by samo o sobě určovalo první den běhu nové lhůty pro stanovení daně, ale jen identifikuje skutečnost určující její počátek. Slovním spojením „*ode dne*“ je dle stěžovatele určena vazba na rozhodný den, od něhož je běh dané lhůty odvozován z pohledu aplikace obecných pravidel počítání času zakotvených v § 33 daňového řádu. Stěžovatel odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, z něhož dle jeho názoru vyplývá, že za obecné pravidlo je zásadně považováno to, že lhůta počíná běžet dnem následujícím po rozhodném dnu pro její plynutí, čemuž odpovídá i dikce § 33 odst. 1 daňového řádu. Z výše uvedeného tak stěžovatel vyvozuje, že prekluzivní lhůta v daném případě počala běžet dnem následujícím po rozhodném dni, tedy až 19. 8. 2016.

[9] Stěžovatel je názoru, že není důvod činit rozdíly mezi hmotněprávními a procesními lhůtami, a ohrazuje se proti závěru, že by se § 33 daňového řádu vztahoval pouze na některé lhůty. Odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1998, sp. zn. IV. ÚS 365/97 a na komentářovou literaturu, která dle jeho názoru podporuje závěr o tom, že jelikož poslední den lhůty (18. 8. 2019) připadl na neděli, je třeba podle § 33 odst. 4 daňového řádu za konec lhůty považovat pondělí 19. 8. 2019. Dle stěžovatele se krajský soud mylí, tvrdí-li, že pravidla počítání času upravená v § 33 daňového řádu se vztahují pouze na procesní lhůty. Dále stěžovatel namítá, že krajský soud neuvedl, na základě čeho dospěl k závěru, že konec lhůty připadl na neděli 18. 8. 2019. Má za to, že si krajský soud protiřečí, pokud na jednu stranu aplikuje § 33 odst. 1 daňového řádu, avšak na druhou stranu jeho obecnou aplikaci vylučuje. Tímto krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[10] Stěžovatel má za to, že dne 19. 8. 2019, tedy v poslední den lhůty pro stanovení daně, byly dodatečné platební výměry doručeny zástupci žalobkyně, čímž byla lhůta podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu dále prodloužena o 1 rok, tj. do 19. 8. 2020. O odvolání proti dodatečným platebním výměrům pak stěžovatel rozhodl dne 15. 7. 2020. Z uvedeného důvodu byla v projednávaném případě daň stanovena pravomocně před uplynutím prekluzivní lhůty pro stanovení daně.

IV.

[11] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jedná se totiž o vadu tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal. Platí totiž, že v případě zjištění vad podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[15] Stěžovatel konkrétně namítá, že krajský soud neuvedl, na základě čeho dospěl k určení posledního dnu lhůty, a dále, že postup krajského soudu je nekonzistentní a postrádá logiku, neboť na jednu stranu aplikuje pravidlo stanovené v § 33 odst. 1 daňového řádu, ale na druhou stranu vylučuje obecné použití § 33 daňového řádu.

[16] Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

[17] Nejvyšší správní soud v nynějším případě dospěl k závěru, že napadený rozsudek uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje. Krajský soud výstižně vylicil konkrétní skutkové okolnosti, o které své závěry opřel, jakož i stanoviska účastníků řízení. Uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a zcela přesvědčivě a srozumitelně popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.

[18] Se stěžovatelem tedy nelze souhlasit v tom, že by krajský soud nevysvětlil, na základě jaké úvahy dospěl k závěru, že posledním dnem lhůty pro stanovení daně byl den 18. 8. 2019. Konkrétně lze odkázat na odstavce 8. a 9. napadeného rozsudku, v nichž se krajský soud zabývá vztahem § 33 a § 148 daňového řádu, odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se touto otázkou již v minulosti zabývala, a vyvozuje zde svůj stěžejní právní závěr, který následně (v odstavci 9.) aplikuje na konkrétní skutkové

pokračování

okolnosti projednávaného případu. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal žádnou nekonzistentnost při aplikaci § 33 daňového řádu v napadeném rozsudku. Krajský soud vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, která se výkladem a aplikací uvedeného ustanovení ve spojení s § 148 daňového řádu již zabývala. Na základě těchto závazných závěrů Nejvyššího správního soudu pak určil počátek i konec lhůty pro stanovení daně a své závěry v tomto ohledu srozumitelně vysvětlil.

[19] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, netrpí nedostatkem důvodů a není nesrozumitelný. Krajský soud se nedopustil ani jiné vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[20] Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení zbylých kasačních námitek podřaditelných pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Mezi stranami je spornou otázka běhu lhůty pro stanovení daně.

[21] Stěžovatel předně brojí proti určení prvního dne běhu nové lhůty podle § 148 odst. 3 daňového řádu, tak jak jej určil krajský soud. Krajský soud totiž zastává názor, že prvním dnem této lhůty je den, kterým je zahájena daňová kontrola (v projednávaném případě tedy den 18. 8. 2016), zatímco stěžovatel má za to, že lhůta počíná běžet až následující den po rozhodném dnu, resp. dnu, kterým byla zahájena daňová kontrola (v projednávané věci tedy až dne 19. 8. 2016).

[22] Podle § 148 odst. 3 daňového řádu, *byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.*

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti přednáší argumentaci založenou na rozdílných formulacích užitých v § 148 odst. 1 a 3 daňového řádu, avšak s tou se Nejvyšší správní soud již v minulosti vypořádal. Konkrétně v rozsudku ze dne 18. 1. 2023, č. j. 9 Afs 169/2022-39, ve kterém mimo jiné uvedl, že „[s] argumentací stěžovatele, který se ze shora uvedené judikatury Ústavního soudu snaží dovodit, že rozhodující pro aplikaci či naopak neaplikaci obecného pravidla počítání času stanoveného v § 33 daňového řádu, je zda zákonodárce zvolil v § 148 formulaci „dnem“ (viz § 148 odst. 2 d.ř.) či naopak „ode dne“ (viz § 148 odst. 3 d.ř.), souhlasit nelze. Rozhodující totiž je, zda zákonodárce v § 148 vymezil či nevymezil počátek běhu lhůty pro stanovení daně odlišně od obecné úpravy. Tak tomu je jak v odstavci prvním § 148 (lhůta pro stanovení daně **počíná běžet dnem**, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde současně byla povinnost podat řádné daňové tvrzení), tak v odstavci třetím § 148 (**běží lhůta** pro stanovení daně **znovu ode dne**, kdy byl příslušný úkon učiněn (zvýrazněno NSS). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s argumentací uvedenou v rozhodnutí Fitness, kde NSS dovodil, že zákonodárce v § 148 odst. 3 daňového řádu zcela jednoznačně vyjádřil okamžik, od kterého se nový běh prekluzivní lhůty stanovené v odst. 1 citovaného ustanovení odvíjí, přičemž ani samotný jazykový výklad slova „dnem“ nedává prostor pro jiný závěr, než že běží již od konkrétního dne, a nikoli až ode dne následujícího. Nyní rozhodující senát se proto shoduje

s dosavadními závěry NSS uvedenými v rozsudcích *Česká síť a Fitness*, dle kterých je úprava § 148 daňového řádu *lex specialis* ve vztahu k § 33 daňového řádu. Nesouhlas stěžovatele s dalšími zde uvedenými závěry, které se v obecné rovině týkají aplikace § 33 daňového řádu pouze na procesní lhůty stanovené správcem daně, se mýjí s rozhodovacími důvody v projednávané věci a NSS se jím proto zabývat nemůže. Lhůta pro stanovení daně počala v projednávané věci znovu běžet 26. 4. 2016, tedy v den, kdy byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola a skončila v pátek 26. 4. 2019.“ Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval i v rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j. 1 Afs 220/2021-88, a ani v nynější věci nevidí důvod se od uvedeného odklonit. Stěžovateli tedy nelze přisvědčit, tvrdí-li, že prvním dnem nové lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 3 daňového řádu je den, který následuje po rozhodném dni. V souzené věci tedy lhůta pro stanovení daně počala běžet dne 18. 8. 2016.

[24] Ostatně i v rozsudku ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Afs 21/2020-56, publ. pod č. 4225/2021 Sb. NSS, na který přílehavě odkazuje krajský soud v napadeném rozsudku, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že § 148 odst. 3 daňového řádu představuje zvláštní úpravu k § 33 tohoto zákona. Den, jímž dle § 148 odst. 3 daňového řádu počíná nový běh tříleté lhůty, je v zákoně stanoven zcela jednoznačně. Tato lhůta tedy běží ode dne, kdy byl příslušný úkon učiněn, tj. v tomto případě ode dne zahájení daňové kontroly, a § 33 odst. 1 daňového řádu se tedy nepoužije. Uvedené závěry potvrdil Nejvyšší správní soud nejenom v již výše zmiňovaných rozsudcích, ale rovněž i v rozsudcích ze dne 29. 7. 2021, č. j. 9 Afs 168/2019-38, ze dne 22. 2. 2023, č. j. 2 Afs 99/2022-74, či ze dne 30. 11. 2022, č. j. 4 Afs 275/2020-58.

[25] Rovněž k otázce aplikace § 33 odst. 4 ve spojení s § 148 odst. 3 daňového řádu v souvislosti s koncem lhůty pro stanovení daně se již judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně vyjadřovala, a to zejména v opakovaně citovaných rozsudcích č. j. 5 Afs 21/2020-56 či č. j. 9 Afs 168/2019-38. Z nich pak mimo jiné vyplývá, že lhůta pro stanovení daně je svou povahou lhůtou hmotněprávní, na niž se pravidla § 33 odst. 4 daňového řádu neaplikují.

[26] Podle § 33 odst. 4 daňového řádu přitom platí, že *případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou v kratších časových jednotkách, než jsou dny.*

[27] V rozsudku č. j. 9 Afs 168/2019-38 však Nejvyšší správní soud vysvětlil, že „[p]řavidla obsažená v § 33 daňového řádu se vztahují na procesní lhůty stanovené správcem daně, které zavazují osobu zúčastněnou na správě daní. Zákonodárce upravil v § 32 a § 33 daňového řádu lhůty, které určuje správce daně osobám zúčastněným na správě daní k provedení určitých procesních úkonů; jedná se o úkony, které tíží osobu zúčastněnou na správě daní, nikoli samotného správce daně; typicky např. lhůta k předložení dokladů, dostavení se ke kontrole či místnímu šetření apod. V tomto směru je zcela logické, že lhůtu ke splnění správcem daně uložené povinnosti (provedení úkonu) zákonodárce určil tak, aby osoba zúčastněná na správě daní, tedy ten, komu je povinnost uložena, nebyla zkrácena na svých právech. Proto se např. do běhu stanovené lhůty nepočítá den, kdy zpravidla písemnost obsahující výzvu povinná osoba převzala (§ 33 odst. 2), stejně tak se při posouzení splnění lhůty zohlední skutečnost, zda poslední den lhůty připadne na sobotu, neděli nebo svátek (§ 33 odst. 4). Smyslem stanovení správcovských lhůt je vymezení časového prostoru za účelem provedení určitého procesního

pokračování

úkonu zúčastněnou osobou. Lhůta pro stanovení daně upravená v § 148 daňového řádu je naproti tomu lhůtou zákonnou, hmotněprávní a propadnou. (...) s ohledem na výše uvedený právní názor se na lhůtu pro stanovení daně neaplikuje § 33 odst. 4 daňového řádu a tato lhůta uplyne, byť je posledním dnem sobota, neděle či státní svátek“ Stejný právní názor pak lze opět nalézt i v další judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. v již zmiňovaném rozsudku č. j. 1 Afs 220/2021-88).

[28] V návaznosti na závěry citované judikatury Nejvyšší správní soud pro účely posouzení nynější věci shrnuje, že daňová kontrola byla zahájena dne 18. 8. 2016, a proto lhůta pro stanovení daně přerušena podle § 148 odst. 3 daňového řádu uplynula dnem 18. 8. 2019, přestože se jednalo o neděli. Proces doručování dodatečných platebních výměrů trefně popsal krajský soud v odstavcích 10. až 14. napadeného rozsudku a Nejvyšší správní soud jej shrnul v odstavci [5] tohoto rozsudku, na který tímto odkazuje, aniž považuje za potřebné k závěrům krajského soudu cokoliv dalšího dodávat. Vyplývá z nich, že správce daně žalobkyni dodatečné platební výměry doručil až dne 19. 8. 2019, tedy až po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně.

[29] Vydáním dodatečných platebních výměrů tak nemohly být splněny podmínky pro prodloužení lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, neboť úkon, s nímž je obecně spojen následek v podobě prodloužení lhůty pro stanovení daně, nastal až poté, co lhůta pro stanovení daně marně uplynula. Lhůtu, která uplynula, nelze prodloužit. Správce daně tak vydal dodatečné platební výměry, a stěžovatel napadené rozhodnutí, až po marném uplynutí lhůty pro stanovení daně.

[30] Nejvyšší správní soud shrnuje, že se krajský soud nedopustil pochybení v právním posouzení věci a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky důvodnými, a proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Naopak žalobkyně byla v tomto řízení procesně úspěšná, a měla by proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Jelikož však žalobkyně v tomto řízení žádný úkon neučinila, a žádné náklady jí tudíž nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu